

[Arbejdsministeren]

rup Nielsen-rapporten, Socialdemokratiet vil støtte. For det er klart, at hvis det virkelig viser sig, at Fremskridtspartiet sammen med S og SF forhindrer besparelser på de her foreslåede områder, må vi finde nogle andre besparelsesforslag, for vi vil nemlig have de offentlige udgifter ned.

Så vil jeg gerne sige til hr. Glistrup, at lige som jeg i telefonen har orienteret SF, har jeg i telefonen orienteret Fremskridtspartiet. Det ved jeg da bedre end hr. Glistrup. Det er mig, der har talt med hr. Glistrups gruppeformand, hr. Dohrmann, to gange i forbindelse med forhandlingsforløbet: ved dets indledning og dets slutning. Jeg har orienteret hr. Dohrmann på akkurat samme måde, som jeg har orienteret fru Lilli Gyldenkilde fra SF, så SF og Fremskridtspartiet har fået samme grad af information i denne sag; det synes jeg lige skal slås fast.

Dér, hvor jeg sagde at hr. Glistrup går hånd i hånd med Socialdemokratiet og SF, er i afvisningen af vore spareforslag, og så tilføjede jeg omhyggeligt, at hr. Glistrup selv derimod kun fremsætter forslag, som ingen andre vil støtte. Hr. Glistrup bekræftede jo, at ej heller hr. Kaj Poulsen ville støtte hr. Glistrups forslag fra sidste samling, forrige samling eller samlingen før. Nej, hr. Glistrup vil ikke gennemføre reelle besparelser; det er den sørgelige kendsgerning i dansk politik.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg skal bare for god ordens skyld oplyse arbejdsministeren om, at forslaget ikke har været fremme så mange gange, fordi hr. Glistrup ikke har kunnet få flertal i Fremskridtspartiets gruppe for det. Det har han fået i år, og derfor kommer det nok i år.

Men når ministeren laver den tolkning, at lønmodtagerne og arbejdsgiverne misbruger systemet, må jeg gøre opmærksom på, at det ikke var det, argumentationen gik på. Det var ministerens egen argumentation. Ved at læse op af Bent Lui Nielsens artikel, som dokumenterer, at det er arbejdsgiverne, der misbruger systemet, samt to andre artikler, én af Margit Vognsen og en ekstra artikel, som alle siger, at det er arbejdsgiverne, der misbruger systemet, siger ministeren: Jamen så er det naturligt, at det er lønmodtagerne, der skal betale, for det er dem, der får pengene. Når de af arbejdsgiveren bli-

ver sendt hjem fuldstændig umotiveret for at misbruge arbejdsløshedssystemet, skal lønmodtageren betale. Den indre logik mangler.

Hvis disse områder skal reguleres, skal det være således, at systemet ikke kan misbruges af dem, der misbruger det, og ikke straffer dem, der bliver ramt af misbruget.

Det er i øvrigt ikke første gang, at vi har anbefalet den borgerlige regering at gennemføre de forslag, der findes i Bonnerup Nielsen-udvalgets betænkning. Vi har tidligere afvist den borgerlige regering, når den har plukket i denne betænkning. Når arbejdsmarkedets parter i Bonnerup Nielsen-udvalget er kommet frem til en helhed, hvori der både er noget, der er skidt, og noget, der er godt for begge parter, synes vi, det er en ufornuftig måde, den borgerlige regering har handlet på hidtil, nemlig bare at plukke det ud, man nu mener passer ens holdning bedst. Vi har også bedt den tidligere arbejdsminister gennemføre udvalgets forslag efter de hensigter, der har været med dem i udvalget. Hvis arbejdsministeren gjorde det – men det tvivler vi på at han vil – kunne der måske komme noget igennem.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg må lige gøre arbejdsministeren opmærksom på, at der skal 90 stemmer til for at få flertal i denne sal. Normalt får regeringen sine flertal sammen med sine socialdemokratiske brødre, som man indgår aftale med både om arbejdsmarkedsforholdene, finansloven, skatterne, Storebælt og alt muligt andet. Man indgår bare forlig med Socialdemokraterne og gider overhovedet ikke så meget som tale med Fremskridtspartiet, endsige forhandle med Fremskridtspartiet om noget som helst.

Når man så kommer for skade for en enkelt gangs skyld at fremsætte et forslag, som ikke umiddelbart har socialdemokratisk støtte, skriger og himler man op, fordi Fremskridtspartiet ikke automatisk støtter noget, som overhovedet ikke har været forelagt Fremskridtspartiet til nogen som helst forhandling, og så siger man, det er Fremskridtspartiets fejl, at regeringen ikke har et flertal. De kan da med samme ret sige, det er regeringens fejl, at Fremskridtspartiet ikke har flertal for sit lovforslag nr. L 254 af 12. april 1988. Det er da helt op til regeringen at stemme for det, hvis regeringen vil det, og der